

M.H.t. de Unge, saa havde vi en glimrende Repræsentant i D.U. i Karen Mærgr. Knudsen. Knud Gedde havde sagt, at "Det eneste Mandfolk" de havde i Ledelsen, var hende".

Syntes ikke som Landsformanden, at der var blevet taget saa godt Hensyn til Kvinder. De havde stemt, og saa havde Mændene taget Pladserne.

Rigtigt at Udvalgene ikke bestilte noget. Det havde Edel Saunte ogsaa klaget over, da hun var Formand. Det var godt, at vi havde faaet dette Forslag, selvom der var en Del at indvende derimod. Maaske det kunde hjælpe til, at vi foretog visse Ændringer, saa ikke en anden Organisation, evt. D.K.N. løb os over Ende.

Maria Næss-Schmidt havde tænkt meget paa, at en Forenkling var nødvendigt, men vi kunde ikke undvære Distriktsformændene. Syntes godt, D.K. kunde arbejde med de Spørgsmaal, som Lis Groes havde peget paa, selvom flere af dem kun var Eyernes. Det var iøvrigt vanskeligt at faa Kvinder med i Arbejdet, fordi de var saa optagne af Hjemmene.

M.H.t. D.K.N., saa mente Fru Næss-Schmidt, at vore Repræsentanter der af og til glemte, at de ogsaa var vore Repræsentanter.

Alma Andersen var meget villig til Ændringer, hvis vi paa den Maade kunde faa mere Liv i Arbejdet, men ikke paa Bekostning af Distriktsformændene. Det var vigtigt at holde Kontakten med dem, det vilde ellers lamme Arbejdet. En af Vejene maatte være, at F.U. maatte have mere Myndighed, og at Medlemmerne boede i København, saa de kunde samles oftere. M.H. t. Valgene saa vilde det være farligt, om de paagældende ikke kunde genvælges mere end een Gang.

Lis Groes vidste om flere Ting - bl.a. af de, som hun havde nævnt, at D.K.N. vilde tage dem op, men haabede, at D.K. snarest vilde gøre det. M.H.t. Distriktsformændene, saa vidste hun ikke, at de havde saa stor Betydning og at de bibragte Kredsene saa meget. Hovedværdien laa blot i, at man kom sammen ved Møderne, men ellers mærkede man jo ikke meget til Distriktsformændene. Syntes ikke, Protokollerne var "morsomme" nok. Medlemmerne blev søvnige, naar man læste dem op.

Inger Hempel syntes, vi beskæftigede os for meget med perifere Ting og for lidt med den centrale Kvindesag. Vi havde alle Overarbejde - og det var f.Eks. umuligt at beskæftige sig med Marmeladekogning, Syning o.s.v. - det gjorde derfor intet, at andre Organisationer, som D.K.S. og D.K.B. tog den Slags Opgaver op.

Vi skulde snarere koncentrere os om at faa Kvinderne stillet saaledes, at de kunde være med i de vigtigste Opgaver - faa dem mere frit stillet. Efter Krigen maatte vi have et nordisk Samarbejde med andre nordiske Kvinder netop paa dette Spørgsmaal, f.Eks. med Hanna Rhyd, Alva Myrdahl, Mærgr. Bonnevie m.fl.

D.K.N. havde andre Opgaver end D.K., men D.K. havde den centrale Opgave at placere Kvinderne - saa de kunde placeres rigtigt i Samfundet. Derfor skulde vi ikke være kede af, at D.K.N. tog forskellige andre Opgaver op. D.K. skulde bruge hele sin Arbejdskraft hertil. F. Eks. var vor Opgave ikke at undervise Kvinderne i Politik - men at frigøre dem, saa de kunde være med i det politiske Arbejde.

Der havde været talt saa meget om Forslaget - f.Eks. Distrikterne. Man maatte bringe Ofre for at naa noget, og her var maaske noget, der maatte ofres. Vi maatte i alle Tilfælde være stillet saadan, at vi